

Fátyol Zoltán

felszín

hommage à Georg Trakl

felsértettem a felszínt.
egy ceruzához hasonló eszközt
használtam a művelethez;
akár betűket karcolhatsz vele
csontba, fémtáblára,
grafithegy helyén a tű

az ősz vörös vizű levelei
ülnek a fákra
mielőtt lehullnak;
próbáld meg betakarni
magad ebbe az áramlásba –
gondoltam húnyt szemű
sötétbe lépve –,
de máris oly kevés
esélyét láttam, mint zöldre
kent szánkóroncsot lelni
aszálytól sárga
dűnesor homokján

közben távoli tájakon,
ahol a holdhónap utolsó
etapja jön, megremegnek
a földművesek, látva
fejük felett a vékony
sebet a karctű nyomán

és benézhetnek,
megdermedve
a rémülettől,
a végtelenbe futó
vérsáv mögé

mérések egy aszteroidán

a hármasképek ciklusból

*

valaki főbe lőtte magát... talán minden órában megtörténik
hogy golyót röpít a fejébe egy végsőkéig elgyötört vagy
csapdába esett ember... két pont amit találomra jelölünk
meg a felszínen mint két vízcseppet a zivatarban és nyomon
követjük... a pontok egyhelyben állnak ugyan de a kő lüktető
felületével együtt forogva rohan... a revolver csöve és a
halánték között nincs távolság a gondolatfoslányokig tartó
út pedig nem mérhető bár kétségtelen hogy el kell jutni
hozzájuk végigtaposva egy képzeletbeli ösvényt az utolsó
mozdulatra készülve... a hasonlóság szembeötlő... az aszteroida
mint szabad lény... egy kifröccsent kódarab kötéseit veszítve
zabolátlanná vált... az öröklét nevetlen gyermeke...
évmilliókig tűnik annak de azonnal megváltoztatja pályáját
és elindul egy szigorú tömeg felé ha vonzásába kerül... az apró
lövedék áttöri a koponya falát és kifelé a túloldalon újra majd
elhagyja a szétroncsolt fejet... ekkor mérhetővé lesz az utolsó
érzetekig vezető táv bár értelmezésükre már nincs mód...
az aszteroidát becsapódva felszínének milliányi pontjával
elnyeli az idegen test

**

egy pohár víz emléke köznapi szükségletek felkavaró részletei
az időmennyiség ami eltelik két ismétlődő mozzanat között
a legnyomorultabb felfedezés mint a szabályszerűnek
mondható aljas megkönnyebbülésre való első ráismerés
valaki szerencsétlenül járt de mi megmaradtunk és
várni mikor esik meg a következő mint a leleplezett
belekből felhangzó szavak

a kép egyetlen pont amin a lendkerék tengelye kezdet
és vég nélkül forog abszolút sűrűsége a hangé ami lentről
fölfele haladva járja végig az oszlop üregeit és feltáru
a rejtett kód mint valami elvétett szomorúság
az univerzum mélyén

kigúnyolt és megvetett...

kigúnyolt és megvetett

hármat kiáltott az utcasarkon
három rövid üvöltésben
ugyanazt a szót
a folyó felé

gyűlölte a vizet
nagy szürke gomolygó
tömbjét
talán ha sárga lenne az ég
nem volna színtelen
romlott

újra látom
mint egykor
ahogy átnéznek rajta
és elsietnek

lehetne bár útonálló
kezében löccsel rabolna
szekeret hozzá
hogy ajándékot adjon
lombroso feje van
és nincs szava
csak az az egy
amit üvölt

háromszor mindig
érthetetlenül

váratlanul ért
a szembesülés
vállamban érzem
a hiányt és képtelen
vagyok karba tett
kézzel állni már
hasító fájdalom nélkül

arcát nézem
égett ráncok
összezuhant áll alatt
szépsége egykor volt
nyomvonalán
szenvedése fölött

a folyó irányába nézek
már gyűlölöm én is

Jováni György: Bontás XXII., 2024